

דף ה.

עין משפט א.

הרמב"ם הל' נזירות פ"ח ה"ב

וְשׁוֹחֵט הַחֲטָאת תְּחִלָּה ט וְאַחֵר כֶּךָ הָעוֹלָה וְאַחֵר כֶּךָ
שְׁלָמִים וְאַחֵר כֶּךָ מְגִלָּח. וְאִם גִּלַּח אַחֵר שֶׁשָּׁחַט הַחֲטָאת
אוּ הָעוֹלָה יָצָא. וּמִבְּשֵׁל הַשְּׁלָמִים אוּ שׁוֹלֵקֵן וְלוֹקֵחַ מִן
הָרֹטֵב שֶׁל זִבְחֵי הַשְּׁלָמִים וְנוֹתֵן עַל הַשֶּׁעַר וְאַחֵר כֶּךָ
מִשְׁלִיכּוֹ לֹאשׁ תַּחַת דּוֹד הַשְּׁלָמִים. וְאִם הִשְׁלִיכוֹ תַּחַת
הַחֲטָאת יָצָא :

ט. כסף משנה: ומ"ש ושוחט החטאת תחלה וכו'. משנה בפ' שלשה מינים (דף מ"ה)
שוחט את השלמים ומגלח עליהם דברי ר"י ור"א אומר לא היה מגלח אלא על החטאת
שהחטאת קודמת בכל מקום ורבינו כתב ששוחט החטאת תחלה ואח"כ העולה ואח"כ
השלמים ואח"כ מגלח. ויש לתמוה עליו דהא דלא כמאן דאי כר' יהודה ה"ל לשחוט
השלמים תחלה ואי כר"א ה"ל לגלח אחר החטאת וע"ק דלדברי שניהם אחר הקרבן
הראשון ששוחט מגלח ורבינו כתב שאחר שלשתן מגלח. ונ"ל שלענין שיקדים החטאת
פסק כר"א משום דמסתבר טעמיה שהחטאת קודמת בכ"מ ולענין אחר אי זה קרבן מגלח
פסק כר' יהודה דאמר שמגלח אחר השלמים משום דהוא מאריה דגמרא טפי מר"א ועוד
דכמה תנאי סברי הכי דמגלח אחר השלמים לפיכך פסק ששוחט החטאת ואחר החטאת
העולה שבכ"מ הם סמוכות זו לזו בלא הפסק ואח"כ השלמים ומגלח אחריהם ואע"ג
דלדברי שניהם אחר שחיטת הקרבן הראשון מגלח לא קפדינן בהכי מאחר שאנו מקיימים
שתקדים החטאת ושיגלח אחר שחיטת השלמים וא"א לקיים שני דברים אלו שלא כשיגלח
אחר שחיטת שלשתן וכדאמרן: ומבשל השלמים או שולקן. שם (דף מ"ה): במשנה ופירש"י
או שולקן שאינו מבושל יפה. ומ"ש ונוטל מן הרוטב וכו'. ברייתא שם. ומ"ש ואח"כ משליכו
לאש תחת דוד השלמים ואם השליכו תחת החטאת יצא. ברייתא שם:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פט"ו הי"ז

אֲשֶׁם מְצָרַע שְׁשַׁחֲטוֹ שְׁלֹא לְשִׁמוֹ י. אוֹ שְׁלֹא נָתַן מִדָּמוֹ
עַל גִּבִּי בַּהּוֹנוֹת. טָעוֹן נִסְכִּים. שָׁאֵם יִקָּרַב בְּלֹא נִסְכִּים
נִמְצָא כְּמִקְרִיב נִדְבָה וְאֵין הָאֲשֶׁם בָּא נִדְבָה:

הרמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"ה ה"ב

אֲשֶׁם מְצָרַע שְׁשַׁחֲטוֹ שְׁלֹא לְשִׁמוֹ כ. אוֹ שְׁלֹא נָתַן מִדָּמוֹ
עַל גִּבִּי בַּהּוֹנוֹת הָרִי זֶה עוֹלָה לַמִּזְבֵּחַ וְטָעוֹן נִסְכִּים כְּנִסְכֵּי
אֲשֶׁם מְצָרַע וְצָרִיךְ הַמְצָרַע אֲשֶׁם אַחֵר לְהַכְשִׁירוֹ:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ד ה"ג

בְּדָבָר הָרָאוּי לַעֲבוּדָה כִּיצַד ל. מִנְחַת הָעוֹמֵר שְׁקִמְצָה
שְׁלֹא לְשִׁמָּה הָרִי זֶה כְּמִי שֶׁנַּעֲשִׂיתָ לְשִׁמָּה וְשִׁירִיָּה נֶאֱכָלִין.

י. כסף משנה: אשם מצורע ששחטו שלא לשמו וכו'. ברייתא בפ"ק דמנחות (דף ה')
ובפרק שתי מדות:

כ. כסף משנה: אשם מצורע ששחטו שלא לשמו וכו' עד וצריך אשם אחר להכשירו. ברייתא
פ"ק דמנחות (דף ה') ובס"פ הוציאו לו (דף ס"א):

ל. כסף משנה: בדבר הראוי לעבודה כיצד וכו'. בפ"ק דמנחות (דף ה'): איפליגו אמוראי
במילתא ורבא דהוא בתרא אמר מנחת העומר שקמצה שלא לשמה כשירה ושירה
נאכלין ואינה צריכה מנחת העומר אחר להתירה שאין המחשבה מועלת אלא במי שהוא
ראוי לעבודה ובדבר הראוי לעבודה ובמקום הראוי לעבודה במי שהוא ראוי לעבודה
לאפוקי כהן בעל מום ובדבר הראוי לעבודה לאפוקי מנחת העומר דלא חזיא דחידוש הוא
ובמקום הראוי לעבודה לאפוקי נפגם המזבח. ופירש"י מנחת העומר של שעורים ואינה
ראויה אלא לעבודה זו להתיר ולא משום קרבן אתיא וכו' והא דפסלה מחשבה במנחת
קנאות משום דרחמנא קרייה חטאת. ומ"ש וכן המחשב במנחת קנאות והלבונה עליה וכו'. כן
משמע בתוספתא דמנחות ספ"ה: וכתב הראב"ד על דברי רבינו לא מחוורא האי גירסא וכו'
עד שקרב העומר והותר באכילה. ולפי נוסחתו מנחת העומר היינו מנחה שהוקרבה אחר
שהביאו העומר קודם שיביאו שתי הלחם והנך רואה כמה דחוק פירוש זה וההכרע שכתב

מִפְּנֵי שֶׁהִיא מִן הַשְּׁעוּרִים וְאֵין הַשְּׁעוּרִים דָּבָר הָרְאוּי
לְשָׂאָר קֶרְבָּנוֹת. וְכֵן הַמַּחֲשֵׁב בְּמִנְחַת קִנְאוֹת וְהַלְבוּנָה
עָלֶיהָ קֹדֶם שִׁילָקֹט הַלְבוּנָה אֵין מַחֲשִׁבְתּוֹ מוֹעֵלֶת שֶׁהִרִי
אֵינָה דָּבָר הָרְאוּי לַעֲבוּדָה. וְכֵן כָּל כִּיּוֹצֵא בָּזֶה:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ג ח"ה

שְׁנַיִם שָׂרְצוּ לְהַבִּיא שְׁלָמִים אוֹ עוֹלָה בְּשִׁתְּפוֹת **מ** מְבִיאִין
בֵּין בִּנְדָר בֵּין בְּנִדְבָה. וְאֶפְלוּ עוֹף יָבוֹא בְּשִׁתְּפוֹת:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ד ח"ב

שְׁנַיִם מִתְּנַדְבִין אוֹ נוֹדְרִין **נ** קֶרֶבֶן אֶחָד עוֹלָה אוֹ שְׁלָמִים
אֶפְלוּ פִּרְדָּה אַחַת שֶׁל תּוֹרִים אוֹ בְּנֵי יוֹנָה מְבִיאִין אוֹתָהּ
בְּשִׁתְּפוֹת. אֲבָל הַמִּנְחָה אֵינָה בָּאָה בְּשִׁתְּפוֹת. וְדָבָרִים אֵלוֹ
הֵן דְּבָרֵי קִבְּלָה:

אינו כדאי לדחות גירסת רבינו ורש"י דאיכא למימר לבונה דנקט במנחת קנאות חדא ועוד
קאמר חדא שהיא של שעורים ועוד שאין עליה לבונה:

מ. כסף משנה: שנים שרצו להביא שלמים או עולה בשותפות מביאין וכו' ואפי' עוף יבוא
בשותפות. משנה בס"פ המנחות (ק"ד). ויליף לה בגמרא מקראי ואיתא נמי בת"כ פ'
ויקרא:

נ. כסף משנה: שנים מתנדבים או נודרים וכו' אפילו פרידה אחת אבל המנחה אינה באה
בשותפות. משנה וגמרא בס"פ המנחות (דף ק"ד):

עין משפט ו.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ג הי"ב

סֵדֶר הַבָּאָת הַמִּנְחָה כִּיצַד * . מֵבִיא אָדָם סֵלֶת מִתּוֹךְ בֵּיתוֹ
 בְּקִלְתוֹת שֶׁל כֶּסֶף אוֹ שֶׁל זָהָב אוֹ שֶׁל שָׁר שְׂאֵר מִיְּנֵי מִתְּכוֹת
 כָּלִי שֶׁהוּא רָאוּי לְכָלִי שָׂרָת. וְאִם הִיְתָה מִנְחַת הַסֵּלֶת
 נוֹתְנָה לְכָלִי שָׂרָת וּמִקְדָּשָׁה בְּכָלִי שָׂרָת. וְאִם הִיְתָה מִן
 הַמִּנְחוֹת הַנֶּאֱפֹת אוֹפָה אוֹתָהּ שֶׁם בַּמִּקְדָּשׁ וּפּוֹתֶת כָּמוֹ
 שְׂבָאֲרָנוּ וְנוֹתֵן הַפְּתִיתִין לְכָלִי שָׂרָת וְנוֹתֵן עָלֶיהָ שְׂמָנָה
 וּלְבוֹנְתָהּ וּמוֹלִיכָהּ אֶצֶל כֹּהֵן. וְהַכֹּהֵן מוֹלִיכָהּ אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ
 וּמַגִּישָׁהּ בְּקֶרֶן דְּרוֹמִית מֵעֶרְבִית כְּנֶגֶד חֲדָה שֶׁל קֶרֶן וְדִיּוֹ.
 וּמִסֵּלֵק אֶת כָּל לְבוֹנְתָהּ לִצַּד אֶחָד וְקוֹמֵץ מִמָּקוֹם
 שְׁנֵתֶרְבֶּה שְׂמָנָה שְׁנָאֵמֶר 'מִסֵּלֶתָהּ וּמִשְׂמָנָה'. וְנוֹתֵן הַקֹּמֵץ
 לְכָלִי שָׂרָת וּמִקְדָּשׁוֹ בְּכָלִי שָׂרָת. וְקוֹמֵץ שְׁחָלְקוֹ בְּשְׁנֵי
 כָּלִים אֵינּוּ קָדוֹשׁ. וְחוּזָר וּמִקְדָּשׁ וּמִלְקָט אֶת כָּל לְבוֹנְתָהּ
 וְנוֹתְנָה עַל הַקֹּמֵץ שְׂבִכָּלִי וּמַעֲלָהּ עַל הַמִּזְבֵּחַ וּמוֹלֶחָהּ.
 וְנוֹתְנָה עַל גִּבֵּי הָאֲשִׁים מִכָּלִי שָׂרָת. וְאִם מִנְחַת כֹּהֲנִים
 הִיא אֵינּוּ קוֹמֵץ אֶלָּא נוֹתֵן מֶלֶח עַל כָּלָהּ וּמַשְׁלִיךְ הַכֹּל
 עַל גִּבֵּי הָאֲשִׁים:

ס. כסף משנה: סדר הבאת המנחה כיצד וכו' עד נותנו ע"ג האשים מכלי שרת. הכל בפ"ב
 דסוטה (דף י"ד:) ובתוספתא פ"ק דמנחות. ומ"ש כלי שהוא ראוי לכלי שרת אמרינן שם
 בגמרא דהיינו לאפוקי של עץ דלא חזי לכלי שרת. ומה שכתב ודיו אמרינן בגמ' אלא תימא
 שהמנחה עצמה צריך שתגע במזבח. ומ"ש וקומץ שחלקו בשני כלים אינו קדוש. פ"ק דמנחות
 (דף ז'). ומ"ש ואם מנחת כהנים היא אינו קומץ. פלוגתא דתנאי בר"פ אלו מנחות (דף ע"ב:)
 ופסק כת"ק:

 את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
 בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ז.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ב ה"ו

כָּל הַמִּנְחֹת הַקִּרְבֹּת לְגִבֵּי הַמִּזְבֵּחַ טְעוֹנוֹת הַגֶּשֶׁה
בַּמַּעֲרָב ^ז כְּנֶגֶד חֲדָה שֶׁל קֶרֶן דְּרוֹמִית מַעֲרָבִית. וְאֵינָן
טְעוֹנוֹת תְּנוּפָה. חוץ מִמִּנְחַת סוּטָה וְעוֹמֵר הַתְּנוּפָה
שֶׁשְּׁנֵיהֶן טְעוֹנוֹת תְּנוּפָה וְהַגֶּשֶׁה:

עין משפט ז.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ב ה"ג

שֶׁלֹּשׁ מִנְחֹת לְצָבוֹר ^ז. עוֹמֵר הַתְּנוּפָה וְהוּא קָרֵב לַמִּזְבֵּחַ
כְּמוֹ שִׁיתִּבְאָר. וְשִׁתִּי הַלֶּחֶם שֶׁמִּבִּיאִין בְּיוֹם עֶצְרָתוֹ. וְאֵלּוֹ
נִקְרְאוּ מִנְחָה וְאֵינָן קָרְבִּין לְגִבֵּי הַמִּזְבֵּחַ וְהֵן חֲמִץ.
וְעַלֵּיהֶם נֶאֱמַר 'קָרְבִּין רֵאשִׁית תִּקְרִיבוּ אֹתָם לַה' וְאֵל
הַמִּזְבֵּחַ לֹא יַעֲלוּ. וְהַמִּנְחָה הַשְּׁלִישִׁית הוּא לֶחֶם הַפָּנִים
שֶׁעוֹשִׂין בְּכָל שַׁבָּת וְאֵינָן קָרֵב לְגִבֵּי הַמִּזְבֵּחַ אֲלָא כָּל
נֶאֱכָל לַפָּנִים כְּמוֹ שִׁיתִּבְאָר:

עין משפט ט.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"א ה"ד

כָּל קִרְבָּנוֹת הַצָּבוֹר הֵן עוֹלָה אוֹ חֲטָאֵת. וְאֵין בְּקִרְבָּנוֹת
הַצָּבוֹר שְׁלָמִים חוץ מִשְׁנֵי כִּבְשִׁים הַבָּאִים עִם לֶחֶם

ז. כִּסֵּף מִשְׁנָה: כָּל הַמִּנְחֹת הַקִּרְבֹּת לְגִבֵּי הַמִּזְבֵּחַ טְעוֹנוֹת הַגֶּשֶׁה. מִשְׁנָה בִּפְרָק כָּל הַמִּנְחֹת
בָּאוֹת (דף ס'). וּמִשְׁנָה בַּמַּעֲרָב. שֶׁם בַּמִּשְׁנָה (דף ס"א). וּמִשְׁנָה שֶׁהוּא כְּנֶגֶד חוֹדָה
שֶׁל קֶרֶן דְּרוֹמִית מַעֲרָבִית. בְּרִייתָא בִּפְרָק הַקּוֹמֵץ רַבָּה (דף י"ט): וְיִלִּיף לָהּ מִקְרָאִי. וּמִשְׁנָה וְאֵינָן
טְעוֹנוֹת תְּנוּפָה חוץ מִמִּנְחַת סוּטָה וְעוֹמֵר הַתְּנוּפָה וְכו'. מִשְׁנָה בִּפְרָק כָּל הַמִּנְחֹת (דף ס"א):
ז. כִּסֵּף מִשְׁנָה: שֶׁלֹּשׁ מִנְחֹת לְצָבוֹר עוֹמֵר הַתְּנוּפָה וְכו'. כְּמוֹ שִׁיתִּבְאָר. בִּפְ"ז מֵה' תְּמִידִין:
וְהַמִּנְחָה הַשְּׁלִישִׁית הִיא לֶחֶם הַפָּנִים וְכו'. כְּמוֹ שִׁיתִּבְאָר. בִּפְרָק הַנּוֹכַח:

הַתְּנוּפָה בַּעֲצָרָתָם. וְהֵם הִנְקִרְאִים זִבְחֵי שְׁלָמֵי צָבוּר. וְאֵין
הַצָּבוּר מִקְרִיבִין אֲשֶׁם לְעוֹלָם וְלֹא עוֹף * :

עין משפט י. הרמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"ה ה"ו

הַקָּדִים מִתֵּן שֶׁמֶן לְמִתֵּן דָּם יִמְלֹא הֵלֹךְ שֶׁמֶן וְיִחְזֹר וְיִתֵּן
הַשֶּׁמֶן אַחֵר הָדָם. הַקָּדִים מִתֵּן שֶׁמֶן עַל הַבְּהוֹנוֹת * לְמִתֵּן
שֶׁבַע יִמְלֹא הֵלֹךְ וְיִחְזֹר וְיִתֵּן עַל הַבְּהוֹנוֹת אַחֵר מִתֵּן שֶׁבַע
שֶׁנֶּאֱמַר 'זֹאת תִּהְיֶה תּוֹרַת הַמִּצְרָע' שֶׁתִּהְיֶה כָּל תּוֹרָתוֹ עַל
הַסֵּדֶר :

עין משפט כ. הרמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"ה ה"ג

הַקָּדִים חֲטָאתוֹ לֹא־שָׁמוּ * לֹא יִהְיֶה אַחֵר מִמָּרָס בְּדָמָה
אֲלֹא תֵעָבֵר צוּרְתָהּ וְתִצָּא לְבֵית הַשְּׂרָפָה :

דף ה :

עין משפט ב. הרמב"ם הל' ביכורים פ"ב ה"ו

אֵין מְבִיאִין בְּכוֹרִים קֹדֶם לַעֲצָרָתָם * שֶׁנֶּאֱמַר 'וַיַּחַג הַקָּצִיר
בְּכוֹרֵי מַעֲשֵׂיךְ'. וְאִם הֵבִיא אֵין מְקַבְּלִין מִמֶּנּוּ אֲלֹא יִנִּיחֻם

צ. כסף משנה : ומה שכתב ואין הצבור מקריבין אשם לעולם ולא עוף. בריש פרק ב'
דתמורה (דף י"ד) אשם ביחיד איתיה בצבור ליתיה, ובתורת כהנים ואם מן העוף יחיד
מביא עוף ואין צבור מביא עוף :

ק. כסף משנה : הקדים מתן שמן על הבהונות וכו'. פירקא קמא דמנחות (דף ה') :

ר. כסף משנה : הקדים חטאתו לאשמו וכו'. פ"ק דמנחות :

ש. כסף משנה : אין מביאים בכורים קודם לעצרת וכו'. משנה פירקא קמא דביכורים (משנה
ג') וסוף חלה (משנה י') : ומ"ש אלא יניחם שם עד שתבא עצרת וכו'. תוספתא בריש

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

שם עד שתבוא עצרת ויקרא עליהן. וכן אין מביאין בכוזרים אחר חנכה. שהכוזרים שבכורו אחר חנכה הן חשובין משנה הבאה. ויניחם עד אחר עצרת:

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ז הי"ז

כבר בארנו^ה שאין מביאין מנחות ולא מנחת נסכים ולא בכוזרים מן החדש קדם הבאת העומר. ואם הביא פסול. ולא יביא קדם להבאת שתי הלחם. ואם הביא פשר:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ד ה"ג

בדבר הראוי לעבודה כיצד^א. מנחת העומר שקמצה שלא לשמה הרי זו כמי שנעשית לשמה ושיריה נאכלין.

בכורים: וכן אין מביאין בכורים אחר חנוכה וכו'. כן משמע במשנה פירקא קמא דביכורים דקתני מן החג ועד החנוכה מביא ואינו קורא משמע הא אחר חנוכה אינו מביא: וכתב הראב"ד ואיך יתכן זה וכו'. ויש לומר דכיון דמחנכה ואילך כלים לחיה מן השדה ולא קרינן בהו מארצך כדדריש בסיפרי אינם נחשבים משנה שעברה:

ת. כסף משנה: כבר ביארנו. פ"ז מאיסורי מזבח: שאין מביאין מנחות וכו'. ג"ז משנה שם (דף ס"ח ע"ב):

א. כסף משנה: בדבר הראוי לעבודה כיצד וכו'. בפ"ק דמנחות (דף ה'): איפליגו אמוראי במילתא ורבא דהוא אמר מנחת העומר שקמצה שלא לשמה כשירה ושירה נאכלין ואינה צריכה מנחת העומר אחר להחירה שאין המחשבה מועלת אלא במי שהוא ראוי לעבודה ובדבר הראוי לעבודה ובמקום הראוי לעבודה במי שהוא ראוי לעבודה לאפוקי כהן בעל מום ובדבר הראוי לעבודה לאפוקי מנחת העומר דלא חזיא דחידוש הוא ובמקום הראוי לעבודה לאפוקי נפגם המזבח. ופירש"י מנחת העומר של שעורים ואינה ראויה אלא לעבודה זו להתיר ולא משום קרבן אתיא וכו' והא דפסלה מחשבה במנחת קנאות משום דרחמנא קרייה חטאת. ומ"ש וכן המחשב במנחת קנאות והלבושה עליה וכו'. כן משמע בתוספתא דמנחות ספ"ה: וכתב הראב"ד על דברי רבינו לא מחוורא האי גירסא וכו' עד שקרב העומר והותר באכילה. ולפי נוסחתו מנחת העומר היינו מנחה שהוקרבה אחר שהביאו העומר קודם שיביאו שתי הלחם והנך רואה כמה דחוק פירוש זה וההכרע שכתב

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

מִפְּנֵי שֶׁהָיָא מִן הַשְּׁעוּרִים וְאֵין הַשְּׁעוּרִים דָּבָר הָרְאוּי
לְשָׂאָר קֶרְבָּנוֹת. וְכֵן הַמַּחֲשֵׁב בְּמִנְחַת קִנְאוֹת וְהַלְבוּנָה
עָלֶיהָ קֹדֶם שִׁילָקֹט הַלְבוּנָה אֵין מַחֲשֵׁבָתוֹ מוֹעֵלֶת שֶׁהָיָי
אֵינָה דָּבָר הָרְאוּי לַעֲבוּדָה. וְכֵן כָּל כִּיּוֹצֵא בָּזֶה:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ד ה"ב

וְאֵין הַמַּחֲשֵׁב מוֹעֵלֶת = אֵלָּא מִמֵּי שֶׁהוּא רְאוּי לַעֲבוּדָה.
וּבְדָבָר הָרְאוּי לַעֲבוּדָה. וּבְמָקוֹם רְאוּי לַעֲבוּדָה. מִמֵּי
שֶׁהוּא רְאוּי כִּיצַד. אֶחָד מִן הַפְּסוּלִין לַעֲבוּדָה שֶׁקִּבֵּל
הַדָּם. אוֹ הוֹלִיךְ. אוֹ זָרֵק. וְחָשֵׁב בְּשַׁעַת הָעֲבוּדָה מַחֲשֵׁבֶת
מָקוֹם אוֹ מַחֲשֵׁבֶת הַזֵּמֶן. לֹא פָסַל בְּמַחֲשֵׁבָתוֹ. לְפִי שֶׁאֵינוֹ
רְאוּי לַעֲבוּדָה. וְאוֹתוֹ הַדָּם שֶׁקִּבֵּל אוֹ שֶׁזָּרֵק מִקְצָתוֹ יִשְׁפֹךְ
לְאַמָּה. וְאִם נִשְׂאָר דָּם הַנֶּפֶשׁ יַחֲזוֹר הָרְאוּי לַעֲבוּדָה וְיִקָּבֵל
בְּמַחֲשֵׁבָה נְכוּנָה. אֲבָל אִם חָשֵׁב הַפְּסוּל בְּשַׁעַת שְׁחִיטָה
פָּסַל בְּמַחֲשֵׁבָתוֹ. שֶׁהַשְּׁחִיטָה כְּשֶׁרָה בְּפְסוּלִין כְּמוֹ

אינו כדאי לדחות גירסת רבינו ורש"י דאיכא למימר לבונה דנקט במנחת קנאות חדא ועוד
קאמר חדא שהיא של שעורים ועוד שאין עליה לבונה:

ב. כסף משנה: ואין המחשבה [מועלת] וכו'. מימרא דרבא בפ"ב דזבחים (דף כ"ו ע"ב)
ובמנחות (דף ה'). ומ"ש ממי שהוא ראוי כיצד אחד מן הפסולים לעבודה שקבל הדם או
הוליך כו' ואותו דם שקיבל או שזרק מקצתו ישפך לאמה. פשוט הוא. ומ"ש ואם נשאר דם
הנפש יחזור הראוי לעבודה ויקבל וכו'. משנה בפ"ג דזבחים (דף ל"ב). ומ"ש אבל אם חשב
הפסול במחשבתו בשעת שחיטה פסל במחשבתו וכו'. שם במשנה. ומ"ש יש קרבנות שאם נעשו
שלא לשמן כשרים כמו שיתבאר. הוא פט"ו: לפיכך אם קיבל הדם כהן זה וכו' פסל הזבח כאילו
עשאו לשמו וכו'. נראה שהטעם שמאחר דשלא לשמו פסל בעלמא והכא לא פסל הוי כמי
שאינו ראוי לעבודה כראוי לענין שיהא פוסל במחשבה שאע"פ שיש דם הנפש לא מהני
שיחזור הכשר ויקבל אכן צריך לימוד מנין לו לרבינו זה:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

שְׂבֵאַרְנוּ. יֵשׁ קֶרְבָּנוֹת שָׂאֵם נַעֲשׂוּ שְׁלֹא לְשִׁמְן כְּשֵׁרִין כְּמוֹ
שְׂתִיבָאָר. לְפִיכָךְ אִם קָבַל הָדָם כֹּהֵן זֶה שְׂאִינוֹ רְאוּי
לַעֲבוֹדָה. אוֹ הוֹלִיכוֹ. אוֹ זָרְקוֹ. פָּסֹל הַזֶּבֶחַ כְּאִלוֹ עֲשָׂאָהוּ
לְשִׁמוֹ שֶׁהוּא פָּסוּל. וְאִף עַל פִּי שֵׁשׁ דָּם הִנֵּפֶשׁ וְחִזֹּר
הַכֹּשֶׁר וְקָבַל וְזָרַק כְּכֹר נִפְסֵל הַזֶּבֶחַ. וְלֹא מִפְּנֵי מַחֲשַׁבֶּת
שְׁנוּי הַשֵּׁם פָּסֹל אוֹתוֹ אֲלֹא מִפְּנֵי שֶׁהוּא פָּסוּל לַעֲבוֹדָה
כְּמוֹ שְׂבֵאַרְנוּ:

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ד ה"ג

עיין לעיל עין משפט ג

הרמב"ם הל' איפורי מזבח פ"ב ה"י

עין משפט ה.

בְּהֵמָה שְׁנוּלָד בָּהּ אַחַת מִן הַטְּרֵפִיּוֹת ^ג הָאוֹסְרוֹת אוֹתָהּ
בְּאֲכִילָה אֲסוּרָה לְגִבִּי הַמְּזִבֵּחַ הָרִי הוּא אוֹמֵר 'הַקְּרִיבָהּ
נָא לְפָחַתְךָ הִירָצֶךָ אוֹ הִישָׂא פָנֶיךָ'. וְאִף עַל פִּי שְׂאִינָהּ
רְאוּיָה לְקָרְבָן אֵין פּוֹדִין אוֹתָהּ שְׂאִין פּוֹדִין אֶת הַקֹּדֶשִׁים
לְהֶאֱכִילָן לְכֹלָבִים. אֲלֹא יִרְעוּ עַד שְׂיָמוּתוֹ וַיִּקְבְּרוּ:

^ג. כסף משנה: בהמה שנולד בה אחד מהטרפיות וכו'. בר"פ המזבח מקדש אמרינן דטריפה
פסולה מעל גבי המזבח ובר"פ התערובות (דף ע"א:): אמרינן דטריפה שנתערבה
בזבחים ירעו עד שיסתאבו. ומה שכתב רבינו הרי הוא אומר הקריבהו נא לפחתך. יש לתמוה
שהרי בתורת כהנים ובפרק ו' דתמורה (דף כ"ט) דורש כשהוא אומר מן הבקר למטה וכו'
להוציא את הטריפה משמע שמן התורה הוא דהא דריש לה מקרא ובפרק בתרא דבכורות
(דף נ"ז) יליף דטרפה פסול לקרבן בגזירה שוה ואפשר שסובר רבינו דסמך בעלמא הוא
דמסמך להו אקרא ואגזירה שוה דהא קיימא לן דלא מיפסיל משום מום אלא בגלוי דוקא
אי נמי דה"ק אפילו לא היה בה איסור מן התורה הוי ליה לפסלה משום הקריבהו נא
לפחתך. ומ"ש ואע"פ שאינה ראויה לקרבן אין פודין אותה וכו'. משנה בתמורה (דף ל') ס"פ
כל האסורים על גבי המזבח:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ו.

הרמב"ם הל' שמיטה ויובל פ"ד ה"ח

מַאימְתִי מוֹתֵר אָדָם לִיקַח לוֹף ד' בְּמוֹצָאֵי שְׁבִיעִית
מִשְׁיָרְכָה הֶחָדָשׁ:

ד. כסף משנה: מאימתי מותר אדם ליקח לוף וכו'. משנה פ"ה דשביעית (משנה ה') וכתנא
קמא: